

Arrest

nr. 111 787 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. OGUMULA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Assad SHAMALIWAL, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 februari 2013.

1.3. Op 15 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun te zijn, afkomstig uit het dorp Saighani in het district Bagram (provincie Parwan). U bent 15 jaar oud en dus minderjarig. U verklaart dat uw vader 8 à 9 jaar geleden verdween. Hij zou een talibancommandant zijn geweest. Op een dag zouden 4 oude mensen naar u zijn gekomen en zouden zij u hebben geblinddoekt en meegenomen. U zou 4 à 5 dagen bij hen hebben gezeten. De tweede dag na uw aankomst zou u geleerd hebben hoe u een bom moest maken. U verklaart dat u tegen de commandant zei dat u zou meewerken, maar dat u eerst nog afscheid wou nemen van uw moeder. Enkele talibs zouden u aan de bazaar hebben afgezet zodat u naar huis kon gaan. Toen u alles aan uw moeder vertelde zou zij met haar broer hebben gesproken en u het land hebben uit gestuurd.

U stelt via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk op illegale wijze naar België te zijn gereisd. U zat 2 maanden in de gevangenis in Turkije en verbleef 3 maanden illegaal in Griekenland. Op 12 april 2012, één dag na uw aankomst, diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u enkel uw taskara neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt te zijn gerekruteerd door de taliban. Eerst en vooral zijn uw verklaringen over de hele lijn zeer beknopt en vaag, waardoor de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt. Voorts is het zeer eigenaardig dat de taliban er na 3 à 4 dagen al genoeg vertrouwen in zou hebben gehad om u naar huis te laten gaan om afscheid te nemen van uw moeder. Het gegeven dat zij dit zouden toelaten op welk moment dan ook, kan op zich als zeer bevreemdend worden beschouwd. Het is immers ongeloofwaardig dat zij speciaal voor u 4 à 5 uur met de auto naar uw dorp zouden rijden om u daar alleen, en bijgevolg onbewaakt, achter te laten, zodat u afscheid zou kunnen nemen van uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 15, 20-22). U verklaart bovendien dat u steeds goed in het oog gehouden werd en nooit naar buiten mocht in de talibanbasis (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is dan ook eigenaardig dat zij na 3 à 4 dagen al genoeg vertrouwen in u zouden hebben om u terug naar huis te laten gaan. Het risico dat u van gedachten zou veranderen of dat u gewoon van plan was om weg te lopen, is in dergelijke beginfase immers te groot. Het feit dat u altijd met respect tegen hen gesproken hebt en hebt meegewerkt, wilt daarom nog niet zeggen dat u het meent (gehoorverslag CGVS, p. 27). Uw verklaringen hierover zijn dan ook niet geloofwaardig.

Wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder nog aantast, is het feit dat het eigenaardig is dat u vanaf de tweede dag onmiddellijk zou geleerd hebben om een bom te maken (gehoorverslag CGVS, p. 19). Hoewel u over het maken van deze bom iets meer vertelt dan over de rest van de gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS, p. 24), betekent daarom nog niet dat er aan deze verklaringen geloof kan worden gehecht. Ook hier is het bevreemdend dat u niet eens weet wie de personen zijn die u deze les gaven (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat zij u vanaf de eerste dag met explosieven zouden laten werken, kan dan ook alleen maar als zeer opmerkelijk worden beschouwd. Uw verklaringen over hetgeen u daar beleefd zou hebben in deze 3 à 4 dagen zijn bovendien louter en alleen een opsomming van feiten en komen geenszins doorleefd over. Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw leeftijd, kan er verwacht worden dat u over het gebeurde en de personen die hier bij betrokken waren, meer kunt vertellen. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt wat u zelf moest doen tijdens die les, antwoordt u dat u het geleerd hebt en dat er de volgende dag een auto kwam (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het is verder eveneens eigenaardig dat u niet precies weet of u daar al dan niet 3 of 4 nachten hebt verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 25). Gezien de korte duur van uw verblijf bij de taliban, kan er verwacht worden dat u met meer precisie kunt vertellen over de duur van uw verblijf en hetgeen u daar allemaal gedaan hebt. Over de acties waarvoor u werd opgeleid, blijft u tevens zeer vaag. U verklaart

dat u bommen moest leren maken om deze te doen ontploffen in Laghman en in Kapisa (gehoorverslag CGVS, p. 27). Over concrete aanslagen of acties zouden er geen dingen gezegd zijn. Uit deze zeer vage beschrijving kan dan ook geenszins afgeleid worden dat u hier daadwerkelijk voor zou worden opgeleid. Het geheel van elementen die hierboven werden aangehaald, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf bij de taliban.

Bovendien weet u helemaal niets over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Ook al was u nog maar heel klein toen hij verdween, toch kan er verwacht worden dat u iets kunt vertellen over zijn activiteiten. Behalve het feit dat hij commandant zou zijn geweest en dat hij niet veel thuis was, weet u niets over hem te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat de taliban precies u wou rekruteren omwille van uw vader, kan er verwacht worden dat u via hen meer over hem te weten zou zijn gekomen. Ook hierover blijft u vaag, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer in het gedrang brengt. U verklaart dat de taliban u sprak over het feit dat uw vader een goede strijder was. Meer details kunt u echter niet geven. Indien zij daadwerkelijk een half uur met u gepraat zouden hebben aan de deur, kan er verwacht worden dat u meer precies en gedetailleerd kunt vertellen over hetgeen zij u verteld hebben (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is eveneens bevreemdend dat u thuis niets verteld hebt over het bezoek van de taliban aan uw huis. U wist immers dat uw moeder de taliban slecht vond en dat zij altijd tegen de taliban gekant was (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat u dit louter en alleen zou hebben verzwegen voor uw moeder, omdat zij anders verdrietig zou zijn geworden (gehoorverslag CGVS, p. 17), komt niet overtuigend over gezien de ernst van de situatie, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, quod non. Dat u die volgende dag ook gewoon gezegd zou hebben dat u even naar de bazaar ging en zou terugkomen, terwijl u werd meegenomen door de taliban, is eveneens eigenaardig (gehoorverslag CGVS, p. 17-18).

Uw beschrijvingen over het huis van de taliban waar u verbleef laten verder eveneens te wensen over. Behalve het feit dat het een heel groot huis is waar u naartoe werd gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 18), slaagt u er niet in veel informatie te geven. Indien u hier daadwerkelijk een tijdje zou hebben verbleven, zou het logisch zijn dat u meer kunt zeggen over het huis zelf. U zou enkel 3 kamers hebben gezien. Ook over het aantal mensen dat daar verbleef, was u aanvankelijk zeer vaag. U zei dat er heel veel mensen waren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer hier later uitdrukkelijk op wordt teruggekomen, verklaart u weer wel dat er 35 à 40 personen aanwezig zouden zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 28). Wat verder afbreuk doet aan uw verklaringen, is het feit dat u geen enkele naam kunt noemen van talibancommandanten die in het huis aanwezig waren (gehoorverslag CGVS, p. 16, 21, 27). Ook de namen van de personen die u les gaven kent u niet. U verklaart in dit verband dat zij 'Haji', 'Mullah' en 'Imam' zeiden tegen elkaar zonder de naam te noemen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het is echter niet logisch dat u nergens een naam zou hebben gehoord. Van iemand die in een talibankamp heeft gezeten kan er allerminst verwacht worden dat deze de namen kent van de leidinggevende figuren. Dat u wel de namen kunt opnoemen van de twee Hazara's die de eerste nacht bij u in de kamer zouden zijn opgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 19), verandert niets aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is immers bevreemdend dat u wel van deze personen de naam zou kennen, maar dat u van geen van de andere jongens waar u nadien de kamer mee deelde, de naam kent. U verklaarde nochtans dat jullie in de voormiddag niet echt iets deden en dat jullie gewoon met elkaar spraken (gehoorverslag CGVS, p. 26). Er kan dan ook verwacht worden dat u meer inhoudelijke informatie kunt geven over deze andere personen. Het feit dat u hierin niet slaagt, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf bij en rekrutering door de taliban.

Tot slot hebt u de problemen van uw familie na uw vertrek niet aannemelijk kunnen maken. Gezien het feit er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging door de taliban, kan er eveneens geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die hier het rechtstreekse gevolg van zouden zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban nog naar uw huis zou zijn gekomen om u te zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). Ook over deze gebeurtenissen zijn uw verklaringen vaag en bijgevolg ongeloofwaardig.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Bagram te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan in de eerste helft van 2011 verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. De veiligheidsproblemen blijken zich voornamelijk in de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi voor te doen terwijl de meeste andere districten als rustig worden beschouwd. Hoewel er zich ook in het district Bagram veiligheidsincidenten voordeden, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagram van de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Bagram aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze

vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van het feit dat hij een zelfmoordaanslag voor de taliban niet wilde plegen. Verzoeker verwijst naar zijn verslechterde psychologische toestand waaruit blijkt dat hij tot op heden leidt aan een posttraumatisch syndroom ten gevolge van de hersenspoeling die hij onderging ten tijde van zijn aanhouding in het opleidingskamp van de taliban. De medische verslagen (stukken 3 tot 7) getuigen hiervan, aldus nog verzoeker. Gezien de bedreiging waarmee hij werd geconfronteerd en het feit dat hij een doelwit van de taliban geworden is, had verzoeker naar eigen zeggen geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief heeft en hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van de taliban en dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst aanhoudend van aard is en dat de burgers in zijn dorp Saighani niet meer kunnen rekenen op de bescherming van de nationale en internationale autoriteiten. Hij poneert dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in het district Bagram, provincie Parwan en in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp Saighani.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: vijf medische verslagen en een beschrijving van een bom.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn verklaringen over de hele lijn zeer beknopt en vaag zijn zodat hij niet aannemelijk maakt te zijn gerekruteerd door de taliban. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het zeer eigenaardig is dat de taliban er na 3 à 4 dagen al genoeg vertrouwen in zou hebben gehad om hem naar huis te laten gaan om afscheid te nemen van zijn moeder daar het risico dat hij van gedachten zou veranderen of dat hij gewoon van plan was om weg te lopen in dergelijke beginfase te groot is, (ii) het eigenaardig is dat hij vanaf de tweede dag onmiddellijk zou hebben geleerd om een bom te maken en het tevens bevreemdend is dat hij niet eens weet wie de personen zijn die hem deze les gaven, zijn verklaringen over hetgeen hij daar beleefd zou hebben in deze 3 à 4 dagen bovendien louter en alleen een opsomming van feiten zijn en geenszins doorleefd overkomen, het verder eveneens eigenaardig is dat hij niet precies weet of hij daar 3 of 4 nachten verbleven heeft en hij tevens zeer vaag blijft over de acties waarvoor hij werd opgeleid, (iii) hij helemaal niets weet over de activiteiten van zijn vader bij de taliban terwijl de taliban hem precies wou rekruteren omwille van zijn vader zodat er kan verwacht worden dat hij via hen meer over hem te weten zou zijn gekomen, (iv) het bevreemdend is dat hij thuis niet verteld heeft over het bezoek van de taliban aan zijn huis en het tevens eigenaardig is dat hij de volgende dag ook gewoon gezegd zou hebben dat hij even naar de bazaar ging en zou terugkomen terwijl hij werd meegenomen door de taliban, (v) zijn beschrijvingen over het huis van de taliban waar hij verbleef eveneens te wensen over laten, hij ook over het aantal mensen dat daar verbleef aanvankelijk zeer vaag was, hij geen enkele naam kan noemen van talibancommandanten die in het huis aanwezig waren en hij ook de namen van de personen die hem les gaven niet kent en het bevreemdend is dat hij wel de namen kan opnoemen van de twee Hazara's die de eerste nacht bij hem in de kamer zouden zijn opgesloten maar dat hij van geen van de andere jongens waar hij nadien de kamer mee deelde de naam kent terwijl hij nochtans verklaarde dat zij in de voormiddag niet echt iets deden en dat zij gewoon met elkaar spraken zodat dan ook kan verwacht worden dat hij meer inhoudelijke informatie kan geven over deze andere personen en (vi) ook zijn verklaringen over de

gebeurtenissen na zijn vertrek vaag zijn en het dan ook evenmin geloofwaardig is dat de taliban nog naar zijn huis zou zijn gekomen om hem te zoeken en (vii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen daar zijn identiteit en afkomst uit Afghanistan niet wordt betwist. Inzake subsidiaire bescherming concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Bagram actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Bagram geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 maart 2013 (CG nr. 1213794), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, noch zijn voogd, noch zijn raadsman op enig moment tijdens het gehoor melding hebben gemaakt van psychologische problemen waarmee verzoeker te kampen heeft. Integendeel, aan de voogd aan het einde van het gehoor gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen, verklaarde zij: *“De gedetailleerdheid in zijn verhaal over het bommen maken bijvoorbeeld is een aanwijzing dat A.(...) de waarheid vertelt over zijn belevenissen bij de taliban. (...) De rustige en spontane manier van spreken wijst er ook op dat hij de waarheid vertelt over zijn asielverhaal. (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 31).

Uit de door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde medische attesten, die dateren van voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt echter dat deze minderjarige Afghaanse jongen te kampen heeft gehad met een drugsproblematiek en meerdere keren behandeld werd in de spoedafdeling voor ernstige automutilatie. Deze informatie noopt de Raad ertoe de zaak uit te stellen teneinde de voogd en de advocaat in staat te stellen meer informatie mee te delen over de actuele gezondheidstoestand van verzoeker. Op de terechtzitting van 4 oktober 2013 blijkt dat de medische attesten bewust werden achtergehouden voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de raadsman en de voogd van verzoeker en zij nog altijd geen antwoord kunnen geven op de vraag over de actuele situatie van verzoeker. De aanwezige assistente van het centrum waar verzoeker verblijft bevestigt dat verzoeker nog altijd wordt behandeld voor een ernstige psychische aandoening. De Raad is dan ook van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in de mogelijkheid werd gesteld om een besluit te nemen over de asielaanvraag van deze verzoeker rekening houdend met alle elementen die op verzoeker betrekking hebben. Verzoeker kan als minderjarige en ernstig zieke jongen, zoals blijkt uit de verslagen toegevoegd aan het verzoekschrift, bezwaarlijk persoonlijk verweten worden dat hij bewust elementen, zoals zijn gezondheidstoestand, heeft achter gehouden.

Aangezien geen rekening kon gehouden worden met een essentieel onderdeel dat betrekking heeft op verzoekers toestand en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om

te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS